Nr. 17. **Warszawa, dnia 15 listopada 1929 r.** **Rok XII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 30 zł. **Cena egzemplarza 2 zł.**

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 96-87.

TREŚĆ:

*) Okólniki Nr. 230, 238, 239 ogłoszone będą później.

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 31 października Nr. 74 Rok 1929

Poz. 558. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości oraz Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu z dnia 2 października 1929 r. o zmianie okręgu sądu pracy w Białej.

Poz. 559. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 października 1929 r. o zmianie okręgów sądów grodzkich w Górze Kalwarji i Grójcu w okręgu sądu okręgowego w Warszawie.

Poz. 560. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 października 1929 r. o zmianie granic gmin wiejskich Czortków Stary i Rosochacz w powiecie czortkowskim, województwie tarnopolskiem.

Poz. 561. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 października 1929 r.

o zmianie granic gmin Błędów i Belsk w powiecie grójeckim, województwie warszawskiem.

Poz. 562. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 5 października 1929 r. w sprawie częściowej zmiany brzmienia art. 15 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej.

Poz. 563. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 23 października 1929 r. o odroczeniu wejścia w życie rozporządzenia tychże Ministrów z dnia 19 września 1929 r. o ustanowieniu cła wywozowego od masła.

Poz. 564. Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 23 października 1929 r. o odroczeniu wejścia w życie rozporządzenia tychże Ministrów z dnia 20 września 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie masła.

Poz. 565. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 21 października 1929 r. w sprawie ustanowienia właściwości terytorjalnej okręgowych urzędów górniczych podległych Wyższemu Urzędowi Górniczemu w Warszawie *).

§ 1. Obszar podlegający Wyższemu Urzędowi Górniczemu w Warszawie, określony w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 września 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 545), dzieli się na następujące cztery okręgi:

Okrąg I, obejmujący obszar miasta stołecznego Warszawy i województw: poznańskiego, pomorskiego, warszawskiego, białostockiego, wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i lubelskiego oraz obszar województwa kieleckiego oprócz powiatów: będzińskiego, zawierciańskiego, częstochowskiego, olkuskiego i miechowskiego.

Okrąg II, obejmujący obszar województwa łódzkiego, a z województwa kieleckiego obszar powiatu częstochowskiego i powiatu zawierciańskiego, oprócz gminy Mierzęcice, oraz z powiatu olkuskiego obszar gmin: Kroczyce i Ogrodzieniec.

Okrąg III, obejmujący następujące części województwa kieleckiego: z powiatu zawierciańskiego obszar gmin Mierzęcice, a z powiatu będzińskiego obszar miast: Czeladzi i Sosnowca, gmin: Grodziec, Bobrowniki, Ożarowice, Łagisza i Wojkowice Kościelne oraz część obszaru miasta Będzina, położoną na zachód i północ od rzeki Przemszy.

Okrąg IV, obejmujący następujące części województwa kieleckiego: z powiatu będzińskiego obszar miasta Dąbrowy Górniczej i gmin: Niwka, Olkusko-Siewierska, Zagórze i Łosień oraz część obszaru miasta Będzina, położoną na wschód i południe od rzeki Przemszy, dalej obszar powiatu olkuskiego oprócz gmin Kroczyce i Ogrodzieniec, wreszcie obszar powiatu miechowskiego.

§ 3. Władzą górniczą I-ej instancji dla okręgu I jest Okręgowy Urząd Górniczy w Radomiu, dla okręgu II — Okręgowy Urząd Górniczy w Częstochowie, dla okręgu III — Okręgowy Urząd Górniczy Sosnowiecki z siedzibą w Dąbrowie Górniczej, dla okręgu IV wreszcie — Okręgowy Urząd Górniczy Dąbrowski, również z siedzibą w Dąbrowie Górniczej.

---

*) w wyjątkach.

Poz. 566. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22 października 1929 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom fabryki maszyn i narzędzi rolniczych „Kraj" w Kutnie oraz huty „Silesia" w Paruszowcu.

z 9 listopada Nr. 75. Rok 1929

Poz. 567. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu z dnia 2 września 1929 r. o wojewódzkich radach wodnych.

Na podstawie art. 240 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 62, poz. 574) zarządza się co następuje:

§ 1. Wojewódzka rada wodna składa się z przewodniczącego i jego zastępcy, mianowanych przez Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu oraz z 9 członków, wybranych po jednej trzeciej przez:

1) organa uchwalające wojewódzkiego związku komunalnego,

2) izby rolnicze,

3) izby przemysłowo-handlowe i izby rzemieślnicze.

Oprócz członków wojewódzkiej rady wodnej wybierają czynniki wskazane w ustępie pierwszym zastępców w liczbie odpowiadającej liczbie wybranych członków.

§ 2. Do czasu zorganizowania właściwego samorządu wojewódzkiego członków wojewódzkiej rady wodnej i ich zastępców przypadających na organa uchwalające u wojewódzkich związków komunalnych wybierają, względnie wyznaczają organa wymienione w art. 260 ust. 1 i 2 ustawy wodnej.

§ 3. Do czasu zorganizowania izb rolniczych wybierają przypadających na nie członków wojewódzkiej rady wodnej i ich zastępców społeczne organizacje rolnicze, mające swą siedzibę na obszarze województwa.

W tym celu każda społeczna organizacja rolnicza wybiera na imienne wezwanie wojewody jednego delegata, wybrani zaś w ten sposób delegaci na zarządzonem przez wojewodę zebraniu wybierają większością głosów potrzebną ilość członków i zastępów.

§ 4. Z przypadających do wyboru na izby przemysłowo-handlowe i izby rzemieślnicze trzech członków wojewódzkiej rady wodnej i tyluż zastępców, dwóch członków i tyluż zastępców wybierają izby przemysłowo-handlowe, jednego zaś członka i zastępcę izby rzemieślnicze na zasadach, wynikających z poniżej podanych postanowień.

Jeżeli okrąg działania izby przemysłowo-handlowej pokrywa się z obszarem województwa, względnie jeśli obejmuje dwa lub więcej województw, dla każdego z nich mają być wybrani członkowie wojewódzkiej rady wodnej w liczbie oznaczonej w ustępie poprzednim.

Jeżeli obszar województwa należy do okręgów działania dwóch izb przemysłowo-handlowych, wówczas każda z tych izb wybiera po jednym członku wojewódzkiej rady wodnej i po jednym zastępcy.

Jeżeli obszar województwa należy do okręgów działania kilku izb rzemieślniczych, wówczas wyboru członka wojewódzkiej rady wodnej i jego zastępcy dokonywa izba rzemieślnicza, mająca swoją siedzibę w mieście wojewódzkim z tym wyjątkiem, że do warszawskiej wojewódzkiej rady wodnej wybiera członków izba rzemieślnicza we Włocławku.

§ 5. Członkiem wojewódzkiej rady wodnej względnie jego zastępcą może być każdy, kto posiada prawo wyborcze do Sejmu.

§ 6. Członkowie i ich zastępcy wybierani są na okres 5-letni.

Ustępujący członkowie pełnią jednak swe czynności aż do chwili ukonstytuowania się nowej rady.

§ 7. Wybory członków wojewódzkiej rady wodnej zarządza wojewoda na trzy miesiące przed upływem pięciolecia.

Jeżeli przed upływem pięciolecia opróżni się mandat członka lub jego zastępcy, dokonywa się wyboru uzupełniającego z danej grupy na czas do końca pięciolecia.

Wynik wyborów ogłasza wojewoda w dzienniku urzędowym oraz podaje do wiadomości przewodniczącemu rady.

§ 8. Wojewódzka rada wodna zbiera się na zaproszenie przewodniczącego.

O każdem posiedzeniu wojewódzkiej rady wodnej należy zawiadomić wojewodę na 7 dni przed posiedzeniem.

Pozatem zawiadomione być powinny inne interesowane władze i urzędy, a w szczególności dowództwa okręgów korpusów, dyrekcje dróg wodnych, dyrekcja kolei państwowych, okręgowe urzędy ziemskie. Wspomniane władze i urzędy mają prawo delegować swoich przedstawicieli do udziału w obradach.

Do zawiadomienia powinien być dołączony porządek obrad.

§ 9. Dla ważności uchwał wojewódzkiej rady wodnej wymagana jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy i conajmniej czterech członków rady.

Uchwały zapadają większością głosów. W razie równości głosów, za uchwalone uważa się te opinje, za któremi głosował przewodniczączy.

§ 10. W sprawach, których władze zażądają od wojewódzkiej rady wodnej opinij, wojewódzka rada wodna wydaje opinje na podstawie ustalonego przez władze stanu faktycznego.

Opinję przesyła na piśmie przewodniczący wojewódzkiej rady wodnej tej władzy, która jej żądała

Opinje w sprawach wymienionych w art. 238 ustawy wodnej udzielone być powinny najpóźniej w ciągu 3 miesięcy licząc od czasu, w którym żądanie udzielenia opinji do wojewódzkiej rady wodnej wpłynęło.

§ 11. Bliższe postanowienia co do sposobu obrad i powzięcia uchwał przez wojewódzką radę wodną i jej komisje określi regulamin uchwalony przez radę. Rugulamin ten wymaga zatwierdzenia Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z ministrami Rolnictwa i Przemysłu i Handlu.

§ 12. Lokalu na posiedzenia rady wodnej dostarcza urząd wojewódzki, który też załatwia czynności kancelaryjne rady.

§ 13. Mandat członka rady wodnej gaśnie przed upływem okresu wyborczego:

a) w razie śmierci;

b) w razie zrzeczenia się;

c) w razie nieusprawiedliwionej nieobecności na trzech kolejnych posiedzeniach rady wodnej;

d) w razie utraty warunków prawa wyborczego do Sejmu.

Mandat przewodniczącego wojewódzkiej rady wodnej i jego zastępcy gaśnie ponadto po odwołaniu go przez władzę, która dokonała mianowania.

§ 14. Przeprowadzenie pierwszych wyborów do wojewódzkich rad wodnych na podstawie niniejszego rozporządzenia zarządzą wojewodowie w ciągu 3 miesięcy po wejściu w życie rozporządzenia.

Do czasu ukonstytuowania się nowych rad wodnych dotychczasowe rady wodne spełniają nadal swoje czynności.

Dotychczasowi przewodniczący wojewódzkich rad wodnych i ich zastępcy pełnią swoje czynności w dotychczasowych radach ewentualnie i w nowowybranych radach do czasu zamianowania następców.

§ 15. Dla porządku obrad i powzięcia uchwał mają zastosowanie postanowienia dotychczasowych regulaminów, o ile nie są sprzeczne z niniejszem rozporządzeniem.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 568. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 13 października 1929 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 19 stycznia 1927 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1926 r. w sprawie zmian niektórych postanowień ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Poz. 569. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 października 1929 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zastosowania do gminy wiejskiej Tłuste Miasto w powiecie zaleszczyckim, województwie tarnopolskiem przepisów ustawy z dn 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczących gmin miejskich.

Poz. 570. Oświadczenie Rządowe z dnia 26 września 1929 r. w sprawie ratyfikacji przez Węgry konwencji i statutu o ustroju międzynarodowym kolei żelaznych wraz z protokółem podpisania, podpisanych w Genewie dnia 9 grudnia 1923 r.

Poz. 571. Oświadczenie rządowe z dnia 4 października 1929 r. w sprawie złożenia przez Związek Socjalistycznych Republik Rad dokumentu ratyfikacyjnego konwencji o zwalczaniu przemytnictwa towarów alkoholowych, podpisanej w Helsingforsie dnia 19 sierpnia 1925 roku.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

---

z 2 listopada Nr. 253 Rok 1929

Poz. 591. Zarządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 28 października 1929 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej w sprawie zmiany zarządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 25 lipca 1929 r, wydanego w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej w sprawie postępowania komisyj wojskowo-lekarskich przy referatach spraw inwalidów wojennych powiatowych władz administracji ogólnej („Monitor Polski“ Nr. 175, poz. 436).

Na podstawie § 5 rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10-go stycznia 1923 r. do ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. Nr. 20, poz. 132) w brzmieniu § 1 p. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu, Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Spraw Zagranicznych i Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 lipca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 429) zarządzam co następuje:

§ 16. Przepisów dla komisyj wojskowo-lekarskich przy referatach spraw inwalidów wojennych powiatowych władz administracji ogólnej otrzymuje brzmienie następujące:

„Komisje wojskowo - lekarskie urzędują przy referatach spraw inwalidów wojennych starostw, wyznaczonych osobnem zarządzeniem Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej, ogłoszonem w „Monitorze Polskim“ Nr. 173, poz. 433 z dnia 30 lipca 1929 r.

W skład komisji wojskowo - lekarskie wchodzą następujący członkowie: właściwy starosta, jako przewodniczący i dwóch lekarzy, z których jednego wyznacza właściwy D-ca O. K., drugiego właściwy starosta

Właściwego starostę, względnie jego stałego zastępcę (art. 68 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 19 stycznia 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), jako przewodniczącego komisji wojskowo-lekarskiej zastępuje jeden z urzędników starostwa, wyznaczony specjalnie dla tych czynności przez wojewodę.

Terytorjalny zakres działania i miejsce urzędowania komisji wojskowo-lekarskiej określa wyżej podane zarządzenia.

Z odbytego posiedzenia komisji spisuje się protokół według wzoru Nr. 2. Chronologiczny zespół protokółów stanowi księgę protokułów“.

Poz. 592. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa z dnia 24 października 1929 r., o zmianie obwieszczenia z dnia 6 stycznia 1929 roku w sprawie udzielania z funduszów przewidzianych w budżecie Ministerstwa Rolnictwa stypendjów studentom, odbywającym studja weterynaryjne w państwowych szkołach akademickich.

z 4 listopada Nr. 254 Rok 1929

Poz. 593. Obwieszczenie Pierwszego Prezesa Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

z 5 listopada Nr. 255 Rok 1929

Poz. 594. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie odroczenia sesji zwyczajnej Sejmu

Poz. 595. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie odroczenia sesji zwyczajnej Senatu.

Poz. 596. Ogłoszenie państwowej Komisji Wyborczej z dnia 30 października 1929 r.

Poz. 597. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 31 października 1929 roku wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz Ministrem Sprawiedliwości w sprawie zmiany § 1 rozporządzenia z dnia 21 października 1928 r. o sposobie nadania Medalu Pamiątkowego za Wojnę 1918—1921 r.

Poz. 598. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 października 1929 r. w sprawie zniesienia przymusowego zarządu nad elektrownią i tramwajami w Bydgoszczy i odwołania zarządcy.

z 6 listopada Nr. 256 Rok 1929

Poz. 599. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 października 1929 r. o odebraniu debitu drukowi p. t.: „Łukiszki“.

Poz. 600. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 października 1929 r. o odebraniu debitu drukowi p. t.: „Wstupni słowa i Prinagidni mowi“.

Poz. 601. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 października 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t.: „Landeszeitung“.

z 7 listopada Nr. 257 Rok 1929

Poz. 602. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 4 listopada 1929 r.

z 8 listopada Nr. 258 Rok 1929

Poz. 603. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 października 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t.: „Fizkultura i Sport“.

Poz. 604. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 października 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu „Złoty Wiek“.

Poz. 605. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 października 1929 r. o odebraniu debitu drukowi p. t.: „Bondariwna“.

z 9 listopada Nr. 259 Rok 1929

Poz. 606. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

Poz. 607. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 października 1929 r. o utworzeniu urzędu opłat stemplowych w Lublinie w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Lublinie.

z 12 listopada Nr. 260 Rok 1929

Poz. 608. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

Poz 609. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

Poz. 610. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

z 13 listopada Nr. 261 Rok 1929

Poz. 611. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 listopada 1929 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t.: „Wistnyk Sojuzu Ukraińskich Hromadian u Francji“.

z 14 listopada Nr. 262 Rok 1929

Poz. 612. Zarządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 listopada 1929 r.

z 15 listopada Nr. 263 Rok 1929

Poz. 613. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa z dnia 15 listopada 1929 r., o ustaleniu organizacji eksportowej, względnie organizacyj eksportowych, oraz warunków, przewidzianych w § 4 Rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 6 listopada 1929 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie zbóż, produktów przemiału oraz słodu.

III.

Przedruki z innych wydawnictw urzędowych.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA POCZT I TELEGRAFÓW.

Nr. 21 z 24 października 1929 r.

Uzupełnienie spisu władz i urzędów (organów) państwowych oraz samorządowych,

zwolnionych od uiszczania opłat pocztowych za nadawane przesyłki listowe [1]).

W spisie władz i urzędów (organów) państwowych oraz samorządowych, zwolnionych od uiszczania opłat pocztowych za nadawane przesyłki listowe (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 22 z r. 1928) należy przeprowadzić następujące uzupełnienia.

Poz. 16. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Urzędy samorządowe) uzupełnić:

Miejskie Urzędy Bezpieczeństwa i Porządku Publicznego na terytorjum Województw Poznańskiego i Pomorskiego.

Nr. 4007/V z dnia 8 października 1929 r.

MINISTERSTWO SPRAW WOJSKOWYCH DZIENNIK ROZKAZÓW.

Nr. 32 z 16 października 1929 r.

319.

Dow. Żand. 1434.

Działalność służbowa żandarmerji, jako wojskowego organu porządku i bezpieczeństwa — obowiązki i uprawnienia w zakresie służbowego wkroczenia w służbie sądowo-policyjnej [2]).

I. Działalność służbowa żandarmerji, jako organu porządku i bezpieczeństwa wojska podczas pokojuześrodkowuje się:

a) w obowiązku służbowym współdziałania z dowództwami jednostek i komendami garnizonów w kierunku utrzymania porządku, ładu i karności w wojsku — służba wojskowo-policyjna oraz,

b) w obowiązku służbowym w kierunku zapobiegania przestępstwom oraz ścigania przestępstw w stosunku do osób, podlegających sądownictwu karnemu wojska i marynarki — służba sądowo-policyjna.

III. Służba sądowo-policyjna ma charakter służby pomocniczej i wykonawczej dla sądów i prokuratur wojskowych, celem zaś jej jest zapobieganie naruszeniom ustaw karnych oraz ściganie przestępstw, należących do właściwości rzeczowej sądów wojskowych (zapobiegawcza i wykonawcza służba sądowo-policyjna).

IV. O dostrzeżonych wykroczeniach lub występkach przeciw ustawom administracyjnym lub skarbowym, donosi żandarmerja właściwym władzom w drodze przez przełożone dowództwo sprawcy.

VI. Organom żandarmerji w służbie wojskowo-policyjnej i sądowo-policyjnej przysługują prawa warty wojskowej. Oprócz przełożonych oraz osób, które na mocy wyraźnego upoważnienia zostały do tego uprawnione, nie może się nikt inny mieszać do czynności wykonywanych prawnie przez organa żandarmerji, wezwania zaś „w imieniu prawa" obowiązany jest każdy zadośćuczynić, co nie wyklucza—w razie nadużyciu — wniesienia doniesienia, względnie zażalenia, a w ślad za tem odpowiedzialności żandarma.

Podczas wykonywania obowiązków służbowych ma żandarmerja prawo, w myśl odnośnych przepisów ustawowych, żądać pomocy od wszystkich władz wojskowych i cywilnych, oraz jest uprawniona do bezpośredniego znoszenia się z temi władzami w zakresie tych wszystkich spraw, które pozostają w związku z przeprowadzeniem dochodzeń wstępnych w służbie sądowo-policyjnej.

[1]) w wyjątkach spis ogłoszono jako częściowy przedruk w Dzienniku Urzędowym M. S. W. z 1928 r Nr. 8 str. 20 i 21.

[2]) W wyjątkach.

IV.

Orzecznictwo.

Przedruki z „Orzecznictwa Sądów Polskich" T. VIII, zeszyt 10, 1929 Październik.

487.

Prawa do lokalu, wynikające z umowy najmu, nie podlegają likwidacji na podstawie art. 297 lit. b) Traktatu Wersalskiego (poz. 200/20 Dz. Ust.).

Wyrok N. T. A. z 1 października 1928 L. Rej. 1233/26.

488.

W sprawach wpisu do izraelickich ksiąg metrykalnych na obszarze byłej Galicji nie można odmówić legitymacji do wnoszenia środków prawnych wdowie i ślubnym dzieciom odnośnie do zapisu, dotyczącego ślubnego pochodzenia przyrodniego rodzeństwa.

Wyrok N. T. A. z 7 listopada 1928 r. L. Rej. 247/26.

490.

Stosunki służbowe urzędników i sług gminy m. Bielska mają być oceniane w myśl zasad, jakie rada gminna wedle swego swobodnego uznania ustali, nie zaś według postanowień prawa publicznego, jakie np. regulują stosunek służbowy urzędników państwowych, a jakie dla funkcjonarjuszy komunalnych dotąd wydane nie zostały.

Wyrok N. T. A. z 4.X 1928, L. Rej. 1570/26,

492.

Warunek, od którego uzależniona jest możność odtworzenia w myśl okólnika b. Ministra Spraw Wewnętrznych z 15 listopada 1890 Nr. 13923 treści zaginionej lub słownie zawartej w swoim czasie umowy, mianowicie konieczność ustalenia, że umowa zawarta została za zgodą stron i że została na gruncie wykonana, odnosi się do momentu zawierania umowy, a nie do chwili jej odtwarzania.

Wyrok N. T. A. z 8.X 1928 r. L. Rej 4814/26.

494.

Postanowienie § 2 statutu podatkowego gminy m. Mysłowic z 26 czerwca 1924 w brzmieniu ustalonem uchwałą z 23 września 1924, przewidujące przy wymiarze podatku od przyrostu wartości nieruchomości urzędowe oszacowanie wartości sprzedanej nieruchomości w miejsce umownej ceny sprzedaży, o ile ta jest niższą od zwyczajnej wartości, nie sprzeciwia się ani ustawie ani istocie podatku od przyrostu wartości.

Wyrok N. T. A. z 5 października 1928 r. L. Rej. 5024/26.

517.

Rozlanie w mieszkaniu cieczy zawierającej wydzieliny ludzkie i przeciekającej następnie przez sufit na podłogę położonego pod niem obcego mieszkania, podpada nie pod ust. 4 art. 230 k. k., lecz pod § 10 rozporządzenia, Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do Spraw Walki z Epidemjami, (Dz. U. Rz. P. z 1921 r. Nr. 55, poz. 346), w przedmiocie utrzymania porządku w domach i t. d., usuwającego zarówno zastosowanie blankietowego art. 207 k. k. jak i wogóle jurysdykcję sądową.

Orzeczenie izby drugiej (sek. 1) sądu najwyższego z 13 czerwca 1929, II. S I. K. 415/29.

528.

Zaliczenie do wysługi lat zaborczej służby samorządowej lub pracy zawodowej, dokonane przez władzę przełożoną, względnie naczelną danego funkcjonarjusza i przyznanie na tej podstawie dodatku za wysługę lat nie jest równoznaczne z zaliczeniem przez Komisję weryfikacyjną, warunkującem doliczenie takiej służby lub pracy zawodowej do wysługi emerytalnej w myśl art. 97 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r.

Wyrok N. T. A. z 21 maja 1929 r. L. Rej, 2176/27.

V.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych*).

350.

Okólnik Nr. 231 z 21 października 1929 r. (AP. 626/1) o zakazie strzelania do gołębi w celach sportowych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, iż w niektórych miejscowościach Rzeczypospolitej miało miejsce strzelanie do gołębi (tir aux pigeons) w charakterze sportu, i że powstają towarzystwa mające na celu uprawianie strzelania do gołębi i urządzanie tego rodzaju zawodów.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa zwraca uwagę, że uprawianie tego rodzaju sportu jest przestępstwem, przewidzianem w art. 2, pkty g) i k) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie zwierząt (Dz. Ust. Nr. 36, poz. 332) i podlega karom przewidzianym w art. art. 5 i 6 powyższego rozporządzenia. Należy zatem wydać stosowne zarządzenia w celu bezwzględnego niedopuszczania strzelania do żywych gołębi w celach sportowych i urządzania zawodów sportowych lub zabaw tego rodzaju.

W razie powstawania towarzystw lub klubów sportowych, strzeleckich i t. p. mających na celu ćwiczenie się w strzelaniu do celów ruchomych, urządzanie odpowiednich zawodów, popisów i t. d., winno być wyraźnie wymienione w statucie, że strzelanie takie odbywać się będzie jedynie do sztucznych modeli (rzutków glinianych) a nie do żywych zwierząt.

W razie stwierdzenia używania żywych zwierząt zamiast sztucznego modelu do strzelania sportowego winny być sporządzane protokuły i kierowane na drogę sądową po myśli art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 332).

*) Okólniki Nr. 230, 238 i 239 ogłoszone będą później.

351.

Okólnik Nr. 232 z 16 października 1929 roku (OL. 2599/1) w sprawie zmian terytorjalnych w podziale administracyjnym Państwa.

Do P. P. Wojewodów z wyjątkiem Śląskiego i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W podziale administracyjnym Państwa na powiaty i gminy przeprowadza się w ciągu roku szereg zmian terytorjalnych, które wchodzą w życie z reguły z dniem 1 kwietnia, t. j. jednocześnie z zakończeniem roku budżetowego, w wyjątkowych zaś wypadkach — w razie uzasadnionej nagłości sprawy, z dniem 1 października.

Ponieważ wskutek tych zmian terytorjalnych podział obszaru danego województwa na powiaty i gminy ulega często znacznym zmianom, a utrzymanie stanu tego podziału w aktualnej ewidencji — jest tak dla dobra Urzędów, jak również i dla zainteresowanej ludności danego obszaru — bardzo istotnem i celowem, przeto zechce Pan Wojewoda zarządzić, by w urzędowym dzienniku wojewódzkim ogłaszany był w/g dołączonego wzoru—podział administracyjny obszaru województwa na powiaty i gminy 2 razy do roku, t. j. według stanu z dnia 1 kwietnia i z dnia 1 października. Niezależnie od stale przedkładanych Ministerstwu obowiązkowych dwóch egzemplarzy dziennika wojewódzkiego, przedkładać będzie Pan Wojewoda Ministerstwu—specjalnie dla referatu podziału administracyjnego Państwa — jeden egzemplarz tego dziennika wojewódzkiego, w którym zostanie ogłoszony w myśl powyższego polecenia — aktualny podział województwa na powiaty i gminy.

WZÓR

Podział administracyjny województwa ....

na powiaty i gminy.

(Stan z dnia .... 19.......... r.)

I. Powiat ....

(......................gmin wiejskich

i......................gminy miejskie)

Gminy wiejskie:

1. ....
2. ....
3. ....
4. ....
5. ....

.

.

.

Gminy miejskie:

1. ....
2. ....
3. ....

.

.

II. Powiat ....

:

:

:

:

:

:

III. Powiat ....

:

:

:

:

:

:

:

352.

Okólnik Nr. 233 z 31 października 1929 r. (OB. 3222) o opłatach emerytalnych.

P. P. Wojewodom, Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy i Naczelnikowi Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych udziela do wiadomości i stosowania, nawiązując do swoich pism okólnych z dnia 19 grudnia 1925 r. Nr. AB. 9495 i z dnia 18 lutego 1926 r. Nr. AB. 1113.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. I. 13903/5/29.
Warszawa,
dn. 9 października 1929 r.
Opłaty emerytalne.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministrów

w/m.

Przy dokonywaniu kontroli przez organa Najwyższej Izby Kontroli stwierdzono, że władze (urzędy) w różnorodny sposób wymierzają opłaty emerytalne od uposażeń funkcjonarjuszów państwowych, a mianowicie: niektóre władze (urzędy) stosują się wyłącznie do postanowień § 2 (ustęp 3) rozporządzenia wykonawczego do ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem (Dz. U. Nr. 32 z 1924 r. poz. 320) i opłaty emerytalne wymierzają *w punktach*, przerachowując punkty na złote według ich wartości, inne zaś opierają się na zarządzeniach Ministerstwa Skarbu z dnia 16 grudnia 1925 r. L. 4876/DB-I (p. VIII) i z dnia 7 lutego 1926 r. L. 2007/DB-Em (ustęp 1) i opłaty powyższe obliczają *nie w punktach lecz bezpośrednio w złotych*.

Okazuje się przytem, że gdy w wypadkach obliczenia opłat w punktach w grę wchodzą często ułamki w punktach, są one odrzucane, względnie zaokrąglane do całości, co wpływa na wysokość wymiaru opłat.

Z uwagi na powyższe, w związku z pismem Najwyższej Izby Kontroli z dnia 21 września 1929 r. Nr. 7363/492/OR. w celu ujednostajnienia postępowania w tej sprawie, Ministerstwo Skarbu uprasza o zaniechanie przez wszystkie władze i urzędy potrącania opłat emerytalnych w punktach, a dokonywanie tego potrącania jedynie w złotych zgodnie z okólnikami Ministerstwa Skarbu z dnia 16 grudnia 1925 r. L. 4876/DB-I (p. VIII) i z dnia 7 lutego 1926 r. L. 2007/DB-Em. (ustęp 1).

353.

Okólnik Nr. 234 z 24 października 1929 r. (AP. 624/1) o ewidencji bloczków doraźnych nakazów karnych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z koniecznością prowadzenia ścisłej ewidencji bloczków doraźnych nakazów karnych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza, co następuje: Bloczki doraźnych nakazów karnych winny być wydawane przez władze administracji ogólnej funkcjonarjuszom państwowym i samorządowym (jednostkom policyjnym) według rachunku, za pokwitowaniem i w ilości odpowiadającej miejscowym potrzebom.

Odnośni funkcjonarjusze (jednostki policyjne) zużyte grzbiety bloczków kolorowych względnie błoczki z drugiemi egzemplarzami nakazów białych wypełnianych przez kalkę odsyłają do referatu karnego właściwego urzędu starościńskiego za potwierdzeniem odbioru.

Władze administracji ogólnej po otrzymaniu zużytych bloczków, sprawdzają je celem ustalenia, czy należycie zostały wypełnione, czy nie ujawnia się nienormalna ilość kar nałożonych za pewne wykroczenia i stosownie do wyniku swych spostrzeżeń, wydają odpowiednie pouczenia, zmierzające do usunięcia zanotowanych niedokładności.

Ewidencja zwróconych grzbietów i bloczków winna być stale i dokładnie prowadzona i porównywana z ilością wydanych bloczków.

Wkońcu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że Komenda Główna Policji Państwowej wydaje równocześnie rozkaz podległym organom policyjnym, co do prowadzenia ścisłej ewidencji, oznaczania bloczków nazwą posterunku, który go otrzymał i zwrotu zużytych bloczków do referatów karnych właściwych urzędów starościńskich.

354.

Okólnik Nr. 235 z 23 października 1929 (OL. 1318/24) w sprawie ewidencji i rozdziału okólników.

Do

P. P. Dyrektorów Depart. I — V, Naczelników Wydziałów i wszystkich Urzędników M. S. Wewn., Komendanta Głównego Pol. Państw., Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza i Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego.

Okólnik Nr. 218 z dnia 16 listopada 1928 r. w sprawie ewidencji i rozdziału okólników (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 8, poz. 9), uzupełniony okólnikiem Nr. 95 z 29 kwietnia 1929 r. w sprawie bezpośredniego wysyłania okólników i pism

M. S. Wewn. do Wojewódzkich Sądów Administracyjnych (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 6, poz. 137), — uzupełnia się, jak następuje:

1. W rozdziale I „Okólniki i pisma jawne" na końcu ustępu 4) dodaje się a linea nowe zdanie następującej treści:

„Okólniki w sprawach samorządowych, przeznaczone jako oryginalne dla starostów, wysyła się także dla miast wydzielonych z powiatowych związków komunalnych; wykaz tych miast podaje załączony rozdzielnik".

2. W załączniku do okólnika Nr. 218 z 16.XI 1929 r. pod tytułem „I Rozdzielnik okólników jawnych" w ustępie „3 Okólniki do Wojewodów, przeznaczone dla starostów" dodaje się po pkt. 16 nowy punkt 16 a) następującej treści:

„16 a) Wykaz miast wydzielonych z powiatowych związków komunalnych":

1) Miasto stoł. Warszawa — 1 egz. — razem 1.

Województwo Warszawskie:

2) Płock po 1 egz.
3) Włocławek „ 1 „
4) Żyrardów „ 1 „ — razem 3.

Województwo Łódzkie:

5) Kalisz po 1 egz.
6) Łódź „ 1 „
7) Piotrków „ 1 „
8) Pabjanice „ 1 „
9) Tomaszów Mazowiecki „ 1 „ — razem 5.

Województwo Lubelskie:

10) Lublin po 1 egz.
11) Siedlce „ 1 „
12) Chełm „ 1 „ — razem 3.

Województwo Kieleckie:

13) Będzin po 1 egz.
14) Częstochowa „ 1 „
15) Dąbrowa Górnicza „ 1 „
16) Kielce „ 1 „
17) Radom „ 1 „
18) Sosnowiec „ 1 „
19) Zawiercie „ 1 „
20) Ostrowiec „ 1 „ — razem 8.

Województwo Białostockie:

21) Białystok po 1 egz.
22) Łomża „ 1 „
23) Suwałki „ 1 „
24) Grodno „ 1 „ — razem 4.

Województwo Krakowskie:

25) Kraków 1 egz. — razem 1.

Województwo Lwowskie:

26) Lwów 1 egz. — razem 1.

Województwo Poznańskie:

27) Poznań po 1 egz.
28) Bydgoszcz „ 1 „
29) Inowrocław „ 1 „
30) Gniezno „ 1 „ — razem 4.

Województwo Pomorskie:

31) Grudziądz po 1 egz.
32) Toruń „ 1 „
33) Gdynia „ 1 „ — razem 3.

Województwo Wileńskie:

34) Wilno 1 egz. — razem 1.

Województwo Poleskie:

35) Brześć n/B. po 1 egz.
36) Pińsk „ 1 „ — razem 2.

Województwo Wołyńskie:

37) owel po 1 egz.
38) Łuck „ 1 „
39) Równe „ 1 „ — razem 3.

Województwo Śląskie:

40) Katowice po 1 egz.
41) Królewska Huta „ 1 „
42) Bielsko „ 1 „ — razem 3.

3. W załączniku do okólnika Nr. 218 z 16.XI 1929 r. pod tytułem „II Pisma jawne o treści ogólnej" dodaje się w ustępie 2) po kropce zdanie:

„Wysyłka pism w sprawach samorządowych dla miast wydzielonych z powiatowych związków komunalnych, odbywa się według rozdzielnika, podanego wyżej pod I. 3, 16 a)".

355.

Okólnik Nr. 236 z 26 października 1929 r. (SS. 2986/2) w sprawie zasiłków dla prywatnych szkół religijnych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem Wojewody Śląskiego).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych pismem okólnem z dnia 25.6. 1929 r. Nr. SS. 2986 wyjaśniło, że prywatne żydowskie szkoły religijne, których program obejmuje również naukę przedmiotów świeckich, a wskutek tego młodzież do tych szkół uczęszczająca czyni zadość obowiązkowi szkolnemu, powinny być traktowane przy subsydjowaniu szkolnictwa prywatnego przez

związki komunalne narówni z innemi szkołami prywatnemi. Na tem bowiem stanowisku stanęło Min. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przy subsydjowaniu szkolnictwa prywatnego z własnego budżetu.

Ponieważ w związku z tem wyjaśnieniem powstały wątpliwości co do charakteru tego wyjaśnienia, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia dodatkowo, że wyż. wym. reskrypt nie jest bynajmniej stwierdzeniem ustawowego obowiązku subsydjowania szkół prywatnych. Jest tylko stwierdzeniem równouprawnienia prywatnych żydowskich szkół religijnych do otrzymywania subsydjów ze strony związków komunalnych z innemi szkołami prywatnemi. Reprezentacja danego związku komunalnego nie jest więc skrępowana w decyzji co do udzielenia wzgl. odmowy subsydjum tej lub owej szkole prywatnej, nie może się jednak w odmowie udzielenia subsydjum powoływać na wyznaniowy charakter szkoły, której program uważany jest przez władze szkolne za odpowiadający programowi szkół powszechnych.

356.

Okólnik Nr. 237 z 30 października 1929 r. (OB. 115/13) o godzinach urzędowania.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy oraz Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Na podstawie okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dnia 28 października 1929 r. Nr. 14611 — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że Rada Ministrów uchwałą z dnia 25 października 1929 r. ustanowiła *aż do odwołania* godziny urzędowania we władzach i urzędach państwowych w okresie od dnia 1 listopada do dnia 31 marca—od godz. 8.30 do 15.30, w soboty od godz. 8.30 do godz. 14, w okresie zaś od dnia 1 kwietnia do dnia 31 października od godz. 8 do 15, w soboty od godz. 8 do 13.30.

Zechce Pan Wojewoda (Pan Komisarz Rządu) wydać w myśl powyższego dalsze zarządzenia.

357*).

Okólnik Nr. 240 z 2 listopada 1929 r. (OP. 10654/2) w sprawie zwalniania od przepisanego poziomu wykształcenia praktykantów przy dopuszczaniu do służby przygotowawczej i urzędników przy mianowaniach na stanowiska służbowe.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie.

W niektórych urzędach wojewódzkich utrzymuje się błędny pogląd, że t. zw. „dyspensa od wykształcenia“ potrzebna jest jedynie w momencie zaliczenia danego urzędnika do pewnej kategorji służbowej, niepotrzebna zaś przy poszczególnych mianowaniach w obrębie tej samej kategorji.

Wobec tego Ministerstwo wyjaśnia, że wyjednanie w trybie art. 11 (ustęp ostatni) ustawy o państwowej służbie cywilnej zezwolenia na mianowanie osoby, nieposiadającej poziomu wykształcenia, przepisanego dla właściwej kategorji stanowisk — jest niezbędne nietylko przy pierwszem, ale także przy każdem ponownem mianowaniu, mocą którego następuje albo zmiana luźniejszego stosunku na ściślejszy, albo podwyższenie bądź stopnia służbowego, bądź kategorji służbowej.

W braku zatem przepisanych dla danego stanowiska studjów zezwolenie jest potrzebne:

1) przy dopuszczeniu do służby przygotowawczej,

2) przy pierwszem mianowaniu czy to na stałe, czy do odwołania,

3) przy mianowaniu urzędnika prowizorycznego urzędnikiem stałym w tym samym stopniu służbowym,

4) przy awansowaniu urzędnika na stanowisko wyższego stopnia i

5) przy mianowaniu urzędnika na stanowisko wyższej kategorji (np. przy mianowaniu asesora VIII stopnia referendarzem w tym samym VIII stopniu).

*) Okólniki Nr. 238 i 239 ogłoszone będą później

358.

Okólnik Nr. 241 z 4 listopada 1929 roku (OP. 12162/1-R) o noszeniu munduru przez oficerów w stanie spoczynku przy wykonywaniu obowiązków, wypływających z zajmowanych przez nich stanowisk w cywilnej służbie państwowej lub samorządowej.

Do

P. P. Dyrektorów Departamentów I-V, Naczelników Wydziałów Głównego Komendanta Policji Państw., Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie.

Załączonem w odpisie rozporządzeniem z dnia 23 września 1929 r. (Dz. rozk. M. S. Wojsk. Nr. 31) P. Minister Spraw Wojskowych ustalił nowe brzmienie § 72 rozporządzenia w przedmiocie wykonania ustawy z dn. 23. III 1922 r. o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów Wojsk. Polskich (Dz. rozk. Nr. 11 z 20. III. 1923 r. poz. 149). Paragraf ten dotyczy wypadków, w których oficerom w stanie spoczynku nie jest dozwolone noszenie munduru.

Między innemi nie jest dozwolone oficerom noszenie munduru „przy wykonywaniu obowiązków, wypływających z zajmowanych

przez nich stanowisk w państwowej służbie cywilnej lub samorządowej" (p. e).

Powołane rozporządzenie należy podać do wiadomości oficerów w stanie spoczynku, zajmujących cywilne stanowiska służbowe w podległych Panu Wojewodzie urzędach.

1 zał.

B. Og. org. 2798/Org.

Dz. Rozk. M. S. Wojsk. Nr. 31.

301.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 23 września 1929 r. w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o podstawowych obowiazkach i prawach oficerów Wojsk Polskich (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 256).

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o podstawowych obowiazkach i prawach oficerów Wojsk. Polskich (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 256) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Przepis § 72 rozporządzenia wykonawczego w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów Wojsk Polskich (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 256) otrzymuje następujące brzmienie.

„Oficerom w stanie spoczynku nie jest dozwolone noszenie munduru:

a) w wypadkach ukarania przes sąd karny lub oficerski sąd honorowy, pociągający za sobą z mocy prawa, utratę stopnia wojskowego.

b) przy wystąpieniach, noszących charakter polityczny (udział w wiecach, pochodach i t. p.),

c) przy wykonywaniu zawodów cywilnych.

d) podczas wykonywania czynności związanych z zajęciem handlowem i przemysłowem,

e) przy wykonywaniu obowiązków, wypływających z zajmowanych przez nich stanowisk w państwowej służbie cywilnej lub samorządowej.

f) w lokalach, do których jest zabroniony wstęp oficerom służby czynnej lub będących w stanie nieczynnym,

g) przy wszelkiego rodzaju kwestach, zbiórkach i t. p., jak również asystowaniu przy nich.

Minister Spraw Wojskowych, względnie z jego upoważnienia dowódcy okręgu korpusu mogą odebrać prawo noszenia munduru czasowo lub na stałe oficerowi w stanie spoczynku:

1) z powodu skazania za cięższe przestępstwo, jakkolwiek wyrok skazujący nie pociąga za sobą z mocy prawa utraty stopnia wojskowego, lub też z powodu dopuszczenia się przez oficera w stanie spoczynku czynu uwłaczającego godności munduru.

2) z powodu stwierdzonej świadectwem lekarskiem choroby, powodującej zaburzenia psychiczne.

§ 2.

Uchyla się postanowienie rozporządzenia z dnia 6 maja 1924 r. (Dz. Rozk. Nr. 18 poz. 276) w sprawie uzupełnienia § 72 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów Wojsk Polskich, oraz rozporządzenie z dnia 17 lutego 1925 r. (Dz. Rozk. Nr. 6, poz. 72).

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

359.

Okólnik Nr. 242 z 5 listopada 1929 r. (SS. 2277) w sprawie wojewódzkich organów kolegjalnych.

Do

P. P. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Warszawskiego, Poleskiego, Nowogródzkiego, Wileńskiego i Wołyńskiego.

Wobec zapytań p. p. Wojewodów w sprawach: 1) Wyboru członków wydziału wojewódzkiego, a w szczególności co do tego, czy członek rady wojewódzkiej może być jednocześnie członkiem wydziału wojewódzkiego, 2) Wyboru komisji, a w szczególności co do tego czy członkami komisyj mogą być również osoby z poza rady i czy służy im prawo diet i kosztów podróży i 3) Używania w czasie obrad rady wojewódzkiej języka przewidzianego w ustawie z dnia 31.VII 1924 r. o języku urzędowania rządowych i samorządowych władz administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz 724) — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia:

Ad p. 1) Członków wydziału wojewódzkiego wybiera rada wojewódzka zgodnie z art. 48 p. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19.I 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, p. 86) z pośród mieszkańców województwa posiadających bierne prawo wyborcze do rady wojewódzkiej, zaś według

art. 42 p. 2 tegoż rozporządzenia członkiem rady wojewódzkiej może być każdy mieszkaniec powiatu, który może być członkiem rady gminnej względnie miejskiej, z wyjątkiem czynnych funkcjonarjuszów administracyjnych państwowych oraz samorządowych. Z zestawienia tych przepisów wynika, że członkiem wydziału wojewódzkiego może być również i członek rady wojewódzkiej, jako posiadający bierne prawo wyborcze w zrozumieniu wyżej cytowanego art. 42; w tym wypadku członek wydziału wojewódzkiego pozostaje w składzie rady wojewódzkiej z głosem stanowczym.

W związku z powyższem zagadnieniem pozostaje okólnik M. S. Wewn. Nr. 29 z 29.I 1929 r. (Dz. Urzędowy Min. Spr. Wewn. Nr. 2, poz. 37).

Ad p. 2) Rada wojewódzka według art. 46 ust. 3-ci cytowanego rozporządzenia dla opracowania opinji projektów w poszczególnych sprawach może wybierać specjalne komisje. Do obrad i uchwał w tych komisjach powinny w braku innych przepisów mieć zastosowanie analogiczne przepisy obowiązujące dla pełnej rady (ustęp ostatni art. 44), a te mówią tylko o członkach rady. Z powyższego wynika, że członkami komisyj rady wojewódzkiej mogą być tylko członkowie rady, nie przeszkadza to jednak zapraszaniu za zgodą wojewody na posiedzenia komisyj innych osób w charakterze rzeczoznawców (ustęp czwarty art. 44).

Co do diet i zwrotu kosztów podróży członków komisyj rady wojewódzkiej należy stosować analogicznie postanowienia art. 61 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 19.I 1928 r.

Ad p. 3) Rada wojewódzka nie jest organem wojewódzkiego związku komunalnego, lecz organem kolegjalnym powołanym do współdziałania z wojewodą w wykonywaniu zadań administracji ogólnej. Obrady czynnika obywatelskiego, jak wynika z rozporządzenia Prezydenta z 19.I 1928 r. są wewnętrzną sprawą urzędów administracji ogólnej, na zewnątrz bowiem czynnik obywatelski (kolegjalny) nie występuje nigdy, a tylko wojewoda i starosta. Z powyższego wynika, że do obrad organów kolegjalnych nie można zastosować postanowień art. 4 ustawy z dnia 31.VII 1924 r. o języku państwowym i języku urzędowania urzędowych i samorządowych władz administracyjnych, gdyż wspomniany art. 4 odnosi się tylko do języka obrad rad gminnych miejskich oraz sejmików powiatowych i wojewódzkich.

360.

Okólnik Nr. 243 z 5 listopada 1929 roku (SS. 4471/1) w sprawie kwalifikacyj pracowników komunalnych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego).

W okólniku swym Nr. 2 z dn. 4 stycznia 1929 r. (L. SS. 2302/etaty), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleciło władzom nadzorczym, aby zwracały uwagę na kwalifikacje przyjmowanych do urzędów gminnych praktykantów, którzy powinni posiadać cenzus odpowiadający conajmiej 6 kl. szkoły średniej. W uzupełnieniu powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że przy angażowaniu kandydatów na posady w urzędach gminnych pierwszeństwo mieć winni kandydaci, którzy obok wymaganego poziomu wykształcenia ogólnego posiadają przygotowanie fachowe, nabyte na uczelniach poświęconym studjom nad samorządem, a więc w pierwszym rzędzie Studjum Administracji Komunalnej przy Wolnej Wszechnicy Polskiej, oraz Wydziału Samorządowego Instytutu Nauk Handlowo-Gospodarczych w Wilnie, Studjum Handlowego w Krakowie, Kursu dla pisarzy gminnych zorganizowanego przez T. W. S. we Lwowie, wreszcie kursów dokształcających dla pracowników samorządowych w Poznaniu i Łucku.

O powyższem zechce Pan Wojewoda powiadomić zainteresowane związki komunalne.

361.

Okólnik Nr. 244 z 5 listopada 1929 roku (SF. 4410/3) w sprawie terminów wpłaty podatku komunalnego od zaprotestowanych weksli.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego).

Według wiadomości, otrzymanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych z Ministerstwa Poczt i Telegrafów, niektóre gminy odmawiają przyjęcia od urzędów pocztowych (agencyj) należności z tytułu podatku od zaprotestowanych weksli w tych wypadkach, gdy urzędy te przekazują wspomniane należności częściej niż 1 i 16 każdego miesiąca, jak tego wymaga § 10 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnęnych z dnia 18.III 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 31, poz. 317).

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu stwierdza, że przepis wymienionego rozporządzenia ma na celu niedopuszczanie, aby organa (notarjusze, sądy, urzędy pocztowe), uprawnione na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30.IV 1927 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 43, poz. 381) do sporządzania protestów weksli, przetrzymywały wspomniane należności gmin dłużej niż 15 dni.

Zatem, wbrew twierdzeniu niektórych gmin, nie jest wykluczona możliwość wcześniejszego

przekazywania tych wpływów, gdyż uważać to należy za udogodnienie dla gmin.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi przeto Pana Wojewodę o zarządzenie, aby gminy nie odmawiały przyjmowania od urzędów pocztowych należności z podatku od zaprotestowanych weksli, przekazywanych im częściej niż co 15 dni i aby tem samem nie utrudniały urzędom pocztowym prowadzenia ich rachunkowości.

362.

Okólnik Nr. 245 z 5 listopada 1929 r. (OP. 11737/1-R.) o przyjmowaniu do służby państwowej kandydatów, podlegających obowiązkowi czynnej służby wojskowej.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu w Warszawie, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego i Naczelnika Urzędu dla Spraw Mniejszości w Katowicach.

Przy ostatniem wcieleniu do szeregów poborowych, celem odbycia obowiązkowej czynnej służby wojskowej, stwierdzono wiele wypadków ubiegania się poborowych, zwłaszcza posiadających cenzus wykształcenia, o przesunięcie terminu wcielenia z tytułu zajmowanego stanowiska w służbie państwowej.

Starania tych poborowych o odroczenie terminu wcielenia nie mogły być oczywiście uwzględnione, ponieważ ustawa o powszechnym obowiązku wojskowym nie przewiduje żadnych ulg z tytułu zajmowania stanowisk w służbie państwowej. Znaczna jednak liczba wspomnianych wypadków zwraca uwagę na fakt, że osoby, korzystające z ustawowych odroczeń służby wojskowej celem ukończenia studjów, wykorzystują czas odroczeń dla zajęcia stanowisk państwowych cywilnych, władze państwowe zaś, upoważnione do przyjmowania do służby kandydatów, nie liczą się z tem, że przyjęcie kandydata, który nie spełnił jeszcze obowiązku czynnej służby wojskowej, nie leży w interesie służby. W razie bowiem powołania takiego kandydata do wojska, uciążliwy dla urzędu czas jego szkolenia w początkowym okresie służby przepada dla tego urzędu bezowocnie.

Nie leży również w interesie osób, korzystających z odroczeń służby wojskowej z tytułu studjów, obejmowanie w czasie odroczeń stanowisk w służbie państwowej, ponieważ obowiązki związane ze służbą częstokroć uniemożliwiają ukończenie studjów do prekluzyjnego terminu odroczeń, określonego w ustawie o powszechnym obowiązku wojskowym. Skutkiem tego następuje powołanie do wojska przed ukończeniem studjów i w dalszem następstwie zupełne ich poniechanie.

Ze względu na powyższe zarządzam:

1) Przy przyjmowaniu kandydatów do służby państwowej należy badać, czy dany kandydat nie podlega obowiązkowi czynnej służby wojskowej i jeśli podlega — odmawiać przyjęcia do służby.

2) Jeśli kandydat, podlegający obowiązkowi czynnej służby wojskowej, nie korzysta z odroczeń tej służby dla ukończenia studjów, a może być z korzyścią dla urzędu użyty w czasie przed powołaniem do wojska, można go zatrudnić tylko w charakterze pracownika kontraktowego, zawierając umowę na okres do czasu powołania do wojska.

363.

Okólnik Nr. 246 z 6 listopada 1929 r. (OB. 3229/2) o wynagrodzeniu lekarzy cywilnych za czynności w komisjach poborowych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z zapytaniami poszczególnych Urzędów Wojewódzkich — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia, że przy obliczeniu wynagrodzenia dziennego cywilnych lekarzy wolno-praktykujących, powołanych w zastępstwie lekarzy rządowych, unormowanego w § 33 rozporządzenia wykonawczego z dnia 15 kwietnia 1925 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 37, p. 252) nie należy wliczać do podstawy obliczeniowej 15%-go miesięcznego dodatku do uposażenia i dodatku na mieszkanie; dodatki te bowiem nie stanowią części integralnej uposażenia.

364.

Okólnik Nr. 247 z 5 listopada 1929 roku (SS 4523) w sprawie odpraw dla członków zarządów miejskich.

Do

P. P. Wojewodów w Warszawie, Łodzi, Kielcach, Lublinie, Białymstoku, Wilnie, Nowogródku, Brześciu n/B. i Łucku.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważyło, że wśród rad miejskich, wzgl. tymczasowych

zarządów miejskich ostatnio istnieje tendencja do uchwalania odpraw członkom zarządu (stałego, wzgl tymczasowego) w wysokości 3-ch miesięcznych poborów, — ustępującym z powodu upływu kadencji, względnie odwołania.

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że odnośne uchwały rad miejskich są niedopuszczalne w okresie trwania kadencji członków magistratu, — zaś tymczasowych zarządów miejskich—wogóle.

Według art. 42 dekretu o samorządzie miejskim z dn. 4 lutego 1919 r. (Dz. Pr. P. P. Nr. 13, poz. 140), wzgl. art. 40 rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich o ustawie miejskiej z dn. 14 sierpnia 1919 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 12, poz. 99) wysokość wynagrodzenia członków magistratu określa rada miejska *przed ich wyborem* w granicach, przewidzianych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 30 grudnia 1924 roku o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073); zatem w tym również tylko czasie rada miejska może ewentualnie uchwalić odprawy członkom magistratu, ustępującym z powodu upływu kadencji, traktując tę sprawę jako łączną ze sprawą wynagrodzenia, a czemu wspomniane rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej zasadniczo nie stoi na przeszkodzie, nie dotykając wogóle kwestji wypłaty odpraw.

Wysokość wynagrodzenia członków tymczasowych zarządów miejskich ustala władza, która ich powołuje i również tylko ta władza ewentualnie może przewidzieć w warunkach wynagrodzenia wypłatę odpraw wspomnianym członkom w momencie ich odwoływania.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważa, że treść niniejszego okólnika nie pozostaje w żadnym związku z okólnikiem Min. Spr. Wewn. Nr. 148 z dn. 18 lipca r. b. L. S. Ś. 2823/9 w sprawie wzorowego statutu emerytalnego pracowników komunalnych (ewentualnie również — członków zarządu), albowiem statut ten traktuje kwestję odpraw w całkowicie innej płaszczyźnie.

Na skutek powyższego Pan Wojewoda zechce wydać dalsze zarządzenia w zakresie Swego działania, polegające z jednej strony na odpowiedniem pouczeniu właściwych związków komunalnych, z drugiej strony — na unieważnieniu w trybie nadzoru zgodnie z odnośnemi przepisami ustawowemi powziętych już uchwał rad miejskich, wzgl. tymczasowych zarządów miejskich w omawianym przedmiocie, a sprzecznych z obecnemi wyjaśnieniami Min. Spraw Wewnętrznych.

365.

Okólnik Nr. 248 z 5 listopada 1929 r. (SS. 808/2) o karaniu sołtysów na mocy art. 200 ros. ustawy włościańskiej.

Do

P. P. Wojewodów: w Wilnie, Nowogródku, Brześciu n/B., Łucku i Białymstoku.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, iż niektórzy starostowie przy karaniu sołtysów stosują do obecnej chwili kary aresztu od 1 do 7 dni, opierając się na art. 200 rosyjskiej ustawy włościańskiej (Zb. Pr. Ces. Ros. tom IX, księga I, wydanie 1902 r.).

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż postępowanie takie jest bezprawne, gdyż przepis o którym wyżej mowa, uchylony został na zasadzie art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z d. 14 października 1927 r. o uchyleniu odrębności stanowych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 824) i nie obowiązuje od 9.11 1927 roku.

Natomiast starostowie mogą korzystać z uprawnień zawartych w art. 1 rozporządzenia Kom. Gen. Ziem Wschodnich z dnia 31 stycznia 1920 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 11/54, poz. 180) za wyłączeniem obszaru województwa wołyńskiego i powiatów sarneńskiego i kamień-koszyrskiego woj. poleskiego, na którym to obszarze obowiązuje w tym przedmiocie niezmieniony tekst art. 94 rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 26.IX 1919 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 21, poz. 215). Ponadto władzę dyscyplinarną nad wójtami i sołtysami sprawuje wydział powiatowy, a to na podstawie art. 46 dekretu z dnia 4 lutego 1919 r. (Dz. Pr. P. P. Nr. 13, poz. 141).

VI.

Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

366.

Pismo Nr. SS. 3644/1 z 17 października 1929 r. w sprawie wyznaczania inwalidów wojennych na warty nocne i pociągania do świadczeń drogowych w naturze.

Do

P. P. Wojewodów

Pismem z dnia 21.XII 1927 r. Nr. SS. 8124 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwróciło się

do Pana Wojewody o wydanie zarządzenia, aby urzędy gminne oględnie traktowały inwalidów wojennych przy użyciu ich do pełnienia we wsiach wart nocnych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina Panu Wojewodzie niniejszem treść swego pisma z dn. 21.XII 1927, a nadto przesyła do wiadomości odpis pisma Wydziału Wykonawczego Zarządu Głównego Związku Inwalidów Wojennych z dn. 15.V 1929 r. z tem, że wobec braku przepisów prawnych, normujących sprawę poruszoną w piśmie Zarządu Gł. Inwalidów, — zrealizowanie postulatów w tem piśmie zawartych zależne jest od ustosunkowania się organów uchwalających poszczególnych związków komunalnych, które należy wezwać do oględnego wykorzystywania pracy inwalidów wojennych przy robotach szarwarkowych.

1 zał.

WYDZIAŁ WYKONAWCZY
ZARZĄDU GŁÓWNEGO
ZWIĄZKU INWALIDÓW WOJENNYCH
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
Nr. 4528/VI/29
Warszawa, dn. 15 maja 1929 r.
Praga ul. Łukasińskiego.

Do

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

w/m.

Mimo dość częstych i głośnych wystąpień ze strony poszczególnych podległych nam Zarządów Kół Powiatowych jako też właściwych Zarządów Wojewódzkich, a w końcu próśb i artykułów prasowych wystosowanych przez Wydział Wykonawczy Zarządu Głównego Związku Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie i organ Tegoż Zarządu „Inwalida" większość starostw na terenie Rzeczypospolitej Polskiej nie pouczyło Zarządy Gminne o zupełnie zrozumiałej konieczności zwalniania inwalidów i wdów od ciężkich, a co najważniejsze powodujących często nietylko chorobę, lecz i śmierć, bezpłatnych świadczeń na rzecz Gminy t. j. wart nocnych, szarwarków (praca przy naprawie dróg, mostów i t. p.).

Ufni, że Ministerstwo Spraw Wewnętrnych zrozumie położenie kaleki zmuszanego do pracy którego komisja lekarska uznała niezdolnym do zarobkowania, czy też matki zmuszonej zostawić dzieci swe bez dozoru i opieki nierzadko głodnych, ośmielamy prosić się o wydanie odnośnych zarządzeń celem zwolnienia ofiar wojny od omawianych świadczeń.

367.

Pismo Nr. OL 2573/1 z 22 października 1929 r. w sprawie czytelności podpisów na aktach.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo zauważyło, że podpisy na aktach wpływających do centrali z województw są nieraz nieczytelne i że niema obok podpisu podanego brzmienia nazwiska podpisującego w formie odcisku pieczątki lub też w piśmie maszynowem, wskutek czego nie wiadomo, kto korespondencję podpisał.

Ministerstwo prosi Pana Wojewodę (Pany Komisarza Rządu) o wydanie zarządzenia, ba poniżej podpisu ręcznego umieszczano zawsze w piśmie maszynowem lub czytelnem piśmie ręcznem albo jako odcisk pieczęci nazwisko podpisującego.

368.

Pismo Nr. Wojsk. 3189/2 z dnia 22 października 1929 r. w sprawie Wyższej Szkoły Chemicznej w Miluzie — (odroczenie służby wojskowej).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Zawiadamiam Panów Wojewodów (Pana Komisarza Rządu), że Min. Wyznań Rel. i Ośw. Publ. (pismo z dn. 7.X. b. r. Nr. IV. S. W. 8979) uznało Wyższą Szkołę Chemiczną w Miluzie (Francja) za uczelnię wyższą uprawniającą do odroczenia służby wojskowej w myśl § 3 rozporządzenia Ministra W. R. i O. P. z dnia 26 marca 1929 r. o wykonaniu art. 61 ustęp ostatni ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 315).

369.

Pismo Nr. Wojsk. 3294/1 z dnia 23 października 1929 r. w sprawie Szkoły medycyny

i farmacji w Rouen — (odroczenie służby wojskowej).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia Panów Wojewodów (P. Komisarza Rządu), że Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. (pismo z dn. 16.X. b. r. Nr. IV. S. W. 9079) uznaje szkołę medycyny i farmacji w Rouen, która należy do Uniwersytetu w Caen za równorzędną z uczelniami wyższemi krajowemi w rozumieniu p. 2 art. 61 ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej w myśl § 3 rozporządzenia z dnia 26 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 315).

370.

Pismo Nr. Wojsk. 3293/1 z 23 października 1929 r. w sprawie École Nationale des langues orientales vivantes — (odroczenie służby wojskowej).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na skutek pisma Ministerstwa Wyznań Rel. i Ośw. Publ. z dn. 16.X. b. r. Nr. IV. S. W. 8999 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że w rozporządzeniu Ministerstwa Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. z dnia 26 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 315) zaszła omyłka, mianowicie zamiast École Spéciale des Langues Orientales Vivantes powinno być: École Nationale des Langues Orientales Vivantes.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Panów Wojewodów (Pana Komisarza Rządu) polecić okoliczność tę odpowiednio uzupełnić na str. 579 Dz. Ust. Nr. 34.

371.

Pismo Nr. SF. 6791/3 z 24 października 1929 r. w sprawie opodatkowania psów.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem P. Wojewody Śląskiego).

Szerzenie się wścieklizny zwierząt w Polsce, stanowiące stałe i groźne niebezpieczeństwo zarówno dla ludzi jak i dla zwierząt gospodarskich, powoduje wielkie utrudnienia dla Rządu przy zawieraniu umów weterynaryjnych z innemi państwami, państwa te bowiem wysuwają daleko idące ograniczenia przy imporcie zwierząt z Polski.

Międzynarodowy Komitet Zwalczania Epizoocji na II Zjeździe, odbytym w Paryżu w r. ub., powziął szereg uchwał w sprawie akcji przeciwko wściekliznie w celu całkowitej likwidacji tej choroby. W jednej z tych uchwał położono również nacisk na konieczność ogólnego obowiązkowego opodatkowania psów, jako na jeden ze środków walki ze wścieklizną.

Komunalny podatek od psów nie cieszy się wśród ludności popularnością, wobec czego oraz z powodu małej stosunkowo wydajności tego podatku przez wiele uprawnionych do jego poboru związków komunalnych nie jest wcale wprowadzany.

Z uwagi jednakże na motywy przytoczone w dwóch pierwszych ustępach niniejszego pisma — zechcą p. p. Wojewodowie wpłynąć na powiatowe związki komunalne i gminy miejskie, aby podatek od psów był wprowadzony tam, gdzie go dotychczas nie było, oraz — aby stawka podatku określana była w takiej wysokości, iżby przeciwdziałała utrzymywaniu przez ludność dużej ilości psów.

W związku z powyższem w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu zmieniam wysokość stawek rocznych podatku od psów, określoną w p. 12 okólnika z dnia 19.II 1927 r. Nr. 42 (Nr. SF. 718/27) w sposób następujący:

Stawki roczne podatku od psów nie powinny przekraczać:

a) za pierwszego psa, podlegającego opodatkowaniu — 30 zł.,

b) za drugiego psa, podlegającego opodatkowaniu — 40 zł.,

c) za każdego następnego psa, podlegającego opodatkowaniu — 50 zł.

Maksymalne stawki podatku od psów w gminach miejskich mogą być dwa razy większe.

372.

Pismo Nr. Z. I. 309/29 z 26 października 1929 r. w sprawie osadników „Oms“ i „Bios“

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wobec częstych zapytań co do funkcjonowania osadników systemu „Oms“ i „Bios“

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

1) Osadnik systemu „Bios“ składa się z komory betonowej dla wygniwania zawiesin, z komory rozdzielczej, z pierścienia, zabezpieczającego mieszanie się ścieków dopływających ze ściekami w komorze gnilnej, oraz z przewodów: dopływowego i odpływowego.

2) Osadnik systemu „Oms“ składa się z 2-ch cylindrów zewnętrznego i wewnętrznego, oraz z przewodów: dopływowego, przyczem cylinder wewnętrzny podzielony na 2 części: w górnej części na powierzchni zwierciadła wody odbywa się zbieranie części lżejszych, jako to tłuszczu i t. p., zaś w dolnej osadzanie i gnicie części stałych.

3) Studnie osadowe „Oms“ i „Bios“ mogą służyć tylko do wstępnego oczyszczania ścieków.

4) Niewątpliwie działanie osadników „Oms“ i „Bios“, które są zbudowane na tej samej zasadzie, co i osadniki Imhoff'a, może nie dać tych efektów, co ostatnie, gdyż, jak obliczenie wskazuje, przepływ przez takie osadniki („Oms“ i „Bios“) będzie trwał zaledwie kilka minut, co jest zupełnie niewystarczające do usunięcia proporcji części stałych i zawieszonych (w osadniku Imhoff'a przepływ trwa około 2-ch godzin).

5) Różnica pomiędzy omawianemi osadnikami a zwykłemi dołami osadowemi t. zw. Chambeau, które służą również do wstępnego oczyszczania ścieków, polega na tem że osadniki „Oms“ i „Bios“ mogą być przenoszone, umożliwiają usunięcie tłuszczów oraz jest w nich zmniejszony kontakt ścieków dopływających ze ściekami w komorze gnilnej, co jest szczególnie ważne w razie zastosowania dalszych urządzeń do zupełnego oczyszczenia ścieków.

373.

Pismo Nr. OB. 3247 z 4 listopada 1929 r. w sprawie lokali urzędów pocztowo-telegraficznych w budynkach etatu M. S. Wewn.

Do

Pana Wojewody

w ....

W załączeniu przesyła się do wiadomości odpis zarządzenia P. Ministra Poczt i Telegrafów do Prezesów Dyrekcyj Poczt i Telegrafów z dnia 30 września 1929 r. Nr. 2600/II.

Wyrażony w tem zarządzeniu pogląd na sprawę pomieszczeń urzędów pocztowo-telegraficznych i agencyj oraz na potrzebę koordynacji zamierzeń budowlanych poszczególnych działów administracji państwowej oraz samorządowej jest najzupełniej słuszny i dlatego też zaleca się w tym względzie współdziałanie z urzędami M. P. i T. w możliwie najszerszym zakresie, jak również poparcie inicjatywy M. P. i T. w urzędach i instytucjach samorządowych.

Natomiast powierzenie agencyj pocztowych i telegraficznych funkcjonarjuszom państwowym, o ile idzie o funkcjonarjuszów administracji Min. Spraw Wewn.—nie daje się uskutecznić ze względu na trudność pogodzenia wymogów służby administracyjnej z wymaganiami służby pocztowo-telegraficznej (chociażby co do czasu urzędowania).

1 zał.

MINISTER
POCZT I TELEGRAFÓW
Nr. 2600/II.
Warszawa,
dnia 29 września 1929 r.

Odpis z odpiisu.

Do

Pana Prezesa Dyrekcji Poczt i Telegrafów w Warszawie, Lublinie, Wilnie, we Lwowie, Krakowie, Poznaniu, Bydgoszczy, Katowicach.

Wysokie wydatki gospodarcze i personalne, ponoszone przez poszczególne działy administracji państwowej na utrzymywanie różnych urzędów lub instytucyj państwowych w małych miejscowościach, zwracają uwagę Rządu na konieczność skupiania czynności różnych działów w rękach jednego funkcjonarjusza szczególnie w tych wypadkach, gdy jego czynności zawodowe (główne) nie wyczerpują w zupełności sił danego funkcjonarjusza i nie wymagają prowadzenia oddzielnych biur lub kancelaryj.

Jeśli chodzi o dziedzinę administracji poczt i telegrafów, to już długoletnia praktyka wykazała, jak wiele różne państwa oszczędziły przez złączenie w swoim czasie agend poczty i telegrafu, a następnie czynności P. K. O. — Sprawa ta nie wymaga więc szczegółowych uzasadnień, a chodzi jedynie o to, aby mieć ją troskliwie na oku i stosować takie łączenie odpowiednie do danych warunków lokalnych. W tej mierze zaleca się przedewszystkiem powierzanie agencji poczt i tel. funkcjonarjuszom innych działów administracji państwowych lub samorządowych w małych miejscowościach. Chodzi tu w pierwszym rzędzie o nauczycieli, następnie leśników w służbie państwowej, pracowników kolejowych kierujących małemi stacjami kolejowemi i t. p., którzy obejmując czyn-

ności pocztowe za osobnem wynagrodzeniem poprawiają przez to swój byt materjalny, a Państwu oszczędzają wydatków na urządzanie osobnych lokali pocztowych, co ułatwia rozszerzenie sieci poczt i tel. na nieraz nawet bardzo odległe zakątki kraju.

Że w Polsce, cierpiącej jeszcze w wielu okolicach na niedostatek środków komunikacyjnych, bardzo zależy na jaknajrychlejszem mnożeniu placówek poczt i tel. nie potrzebuję chyba obszerniej wywodzić. Muszę jednak zaapelować do PP. Prezesów wszystkich okręgów dyrekcyjnych, aby na niniejszą sprawę baczną zwrócili uwagę i weszli w bliższe porozumienie z szefami odnośnych władz i instytucyj państwowych lub społecznych, celem zapewnienia sobie ich współdziałania w omawianem łączeniu pośredniem czynności z zakresu poczt i tel. z czynnościami innych działów służby publicznej.

Z zagadnieniem niniejszem wiąże się też sprawa pomieszczenia agencyj, a nawet niniejszych urzędów poczt.-tel.

Z inicjatywy administracji innych działów lub też z inicjatywy społecznej przystępuje się obecnie nieraz do budowy wspólnych domów na pomieszczenie różnych urzędów, domów ludowych, budynków dla czytelń lub spółdzielni. Gdzie niema narazie możności budowy osobnych pomieszczeń dla urzędów poczt.-tel. budowa odrębna nie jest wskazana, możnaby ją jako wspólną uskuteczniać połączonemi siłami kilku instytucyj.

W tym celu zechce Pan Prezes wydać kierownikom urzędów poczt.-tel. wskazania, aby zawczasu Panu Prezesowi donosili gdzie o ile stosunki lokalne, przemawiają za budową wspólnych budynków dla różnych instytucyj publicznych lub też gdzie się da zawrzeć umowę o najem pomieszczenia dla urzędu poczt.-tel. z okazji budowy gmachu przez inne instytucje. I tak np. jeśli władze planują budowę dla Kasy Skarbowej lub policji państwowej w małej miejscowości, nie powinno zakontraktowanie jednej lub dwu izb dla agencji lub urzędu poczt.-tel. napotykać na zasadnicze trudności. Nasuwa się też tu jako wskazane współdziałanie z współdzielniami kredytowemi rolniczemi (kółkami rolniczemi, kasami im. Stefczyka i t. p.), których funkcjonarjusze nadawali by się na kierowników agencji ze względu, iż dysponują odpowiedniemi lokalami i posiadają zwykle konieczny poziom ogólnego wykształcenia.

O wynikach wdrożonych przez Pana Prezesa starań i rokowań w powyższych kierunkach należy mi przedstawiać sprawozdanie z odpowiedniemi wnioskami, a nadto przedłożyć do trzydziestu dni wykaz agencyj pocztowych i tel. z wyszczególnieniem stopnia agencji, wynagrodzenia osobistego agenta, ryczałtu na lokal, opał, światło i przybory kancelaryjne, ryczałtu na posłańca, dodatku telegraficznego, wynagrodzenia za służbę nocną.

Przytem należy określić zawód główny agenta (np. nauczyciel, organista,) podając, jakie jest pomieszczenie agencji i ewentualne uwagi szczególne.

374.

Pismo Nr. Wojsk. 2988/2 z 7 listopada 1929 r. w sprawie Instytutu Technicznego w Hajfie — (odroczenie służby wojskowej).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wskutek pisma Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. z dnia 29.X b. r. Nr. III. A. 7751/29 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia Panów Wojewodów (Pana Komisarza Rządu). że słuchaczom Instytutu Technicznego w Hajfie (Palestyna) mogą być udzielane odroczenia służby wojskowej z art. 61 ustawy o powsz. obow. wojsk., o ile ci odpowiadają warunkom, wymaganym § 3 rozporządzenia Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. z dnia 26.III b. r. (Dz. Ust. Nr. 34, poz. 315).

VII.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

w czasie od 1 do 30 września 1929 r.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa.

Mianowani:

pracowniczka kontraktowa w VII grupie uposażenia Dr. Rudolfowa Marja — do odwołania referendarzem w VII st. sł. dnia 3.IX. 29 r.

prowizoryczny radca ministerjalny w VI st. sł. Dr. Wiesenberg Emil — radcą ministerjalnym w VI st. sł. dnia 25.IX. 29 r.

prowizoryczny radca ministerjalny w VI st. sł. Strowski Jerzy — radcą ministerjalnym w VI st. sł. dnia 25.IX. 29 r.

Pawlak Stefan — do odwołania referendarzem w VIII st. sł. dnia 25.IX. 29 r.

asystent rachunkowy w X st. sł. w Izbie Skarbowej w Łodzi Lipiński Jerzy — sekretarzem w X st. sł. dnia 30.IX. 29 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

naczelnik wydziału w V st. sł. Szwalbe Stanisław — uchwałą Rady Ministrów z dnia 23.IX. 29 r.

radca ministerjalny w V st. sł. Siedlecki Krzysztof — uchwałą Rady Ministrów z dnia 23.IX. 29 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

rejestrator w IX st. sł. Zajkowska Janina— z dniem 30.XI. 29 r.

B) W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia:

Mianowani:

Inż. Bocianowski Czesław, pracownik kontraktowy w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie, do odwołania asystentem w VIII st. sł. tamże dn. 25.IX. 29 r.

Dr. Ostrowski Stanisław, prowizoryczny prymarjusz w VII st. sł. w Państwowym Szpitalu Powszechnym we Lwowie, prymarjuszem w VII st. sł. na oddziale chorób skórnych w Państwowym Szpitalu Powszechnym we Lwowie dnia 25.IX. 29 r.

Dr. Laskownicki Stanisław, urzędnik I kategorji w VII st. sł. w Państwowym Szpitalu Powszechnym we Lwowie, prymarjuszem w VII st. sł. na oddziale urologicznym w Państwowym Szpitalu Powszechnym we Lwowie dnia 25.IX. 29 r.

Dr. Załęski Tadeusz, prowizoryczny Kierownik Filji Państwowego Zakładu Higjeny w Łodzi w VI st. sł. Kierownikiem Filji Państwowego Zakładu Higjeny w Łodzi w VI st. sł. dn. 27.IX 29 r.

Dr. Garbień Albin, prowizoryczny asystent w VIII st. sł. w Państwowej Szkole Położnych we Lwowie, prowizorycznym asystentem w VIII st. sł. w Państwowej Szkole Położnych we Lwowie na przeciąg dalszych 2-ch lat t. j. do dn. 5 października 1931 r. dn. 20.IX 29 r.

Dr. Kacprzak Marcin, prowizoryczny Kierownik Oddziału w VI st. sł. Państwowej Szkoły Higjeny w Warszawie, Kierownikiem Oddziału w VI st. sł. Państwowej Szkoły Higjeny w Warszawie dn. 28.IX 29 r.

Inż. Szniolis Aleksander, prowizoryczny Kierownik Oddziału w VI st. sł. w Państwowej Szkole Higjeny w Warszawie, Kierownikiem Oddziału techniki sanitarnej w VI st. sł. w Państwowej Szkole Higjeny w Warszawie dnia 30.IX 29 r.

C) W Komisarjacie Rządu w Warszawie.

Mianowany:

Szwedowski Bolesław — do odwołania referendarzem w VII st. sł. dnia 24.IX 29 r.

Przeniesiony:

referendarz w VII st. sł. Feist Włodzimierz — do Zarządu Centralnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych dnia 24.IX. 29 r.

Przeniesieni w stan nieczynny

radca wojewódzki w V st. sł. Bellier Antoni—uchwałą Rady Ministrów z dnia 23.IX. 29 r.

referendarz w VII st. sł. Dr. Błachot Rajnold — uchwałą Rady Ministrów z dnia 23.IX. 1929 r.

D) We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach:

radca wojewódzki w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Brzeziński Tadeusz — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 18.IX 29 r.

prowizoryczny naczelnik wydziału w V st. sł. Dr. Ostromęcki Bohdan — naczelnikiem wydziału w V st. sł. dnia 18.IX. 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Poleskim w Brześciu n/B.

Rychłowski Eugenjusz — do odwołania referendarzem w VII st. sł. dnia 10.IX. 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu:

Paciorkowski Rudolf Marcin — do odwołania radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 4.IX. 1929 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu:

księgowy w VII st. sł. Bocian Władysław— naczelnikiem rachuby w dotychczasowym VII st. sł. dnia 14.IX. 29 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. w Gostyniu Dabiński Wincenty — radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 4.IX. 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie:

Wieser Jan Leopold — do odwołania referendarzem w VII st. sł. dnia 6 IX. 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Śląskim w Katowicach:

starosta powiatowy w VI st. sł. w Lublińcu Dr. Zalewski Józef — radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 18.IX. 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie:

Starosta powiatowy w VI st. sł. w Sierpcu Koziorowski Tadeusz Tomasz — radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 11.IX. 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim w Łucku:

Weber Włodzimierz Jerzy — do odwołania radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 4.IX. 29 r.

Dr. Grzesik Franciszek — do odwołania radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 4.IX. 29 r.

Przeniesieni:

radca wojewódzki w VI st. sł. Sypek Franciszek — z Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku do Urzędu Wojewódzkiego w Toruniu dnia 14.IX. 29 r.

naczelnik wydziału w V st. sł. Dr. Domański Zygmunt — z Urzędu Wojewódzkiego w Nowogródku do Urzędu Wojewódzkiego w Poznaniu dnia 1.IX. 29 r.

Zwolniony ze służby:

radca wojewódzki w VI st. sł. w Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim Tollik Czesław — z powodu przejścia do służby w dziale Ministerstwa Rolnictwa dnia 24.IX. 29 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

naczelnik wydziału w V st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu Dr. Górski Józef — z dniem 1.IX. 29 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie Maryański Karol — dnia 6.IX. 29 r.

naczelnik rachuby w VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu Bloch Jan — dnia 14.IX. 29 r.

Przeniesieni w stan nieczynny uchwałą Rady Ministrów z dn. 23.IX. 29 r.:

radca wojewódzki w VI st. sł. w Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim Dr. Lemańczyk Wojciech,

radca wojewódzki w VI st. sł. w Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim Dr. Chmielecki Stanisław,

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi (b. starosta powiatowy w Kole) Słomiński Michał,

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu (b. starosta powiatowy w Kamionce Strumiłowej) Pieniążkiewicz Franciszek,

referendarz w VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie (b. starosta powiatowy w Brzozowie) Ulm Aleksander,

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie (b. starosta powiatowy w Garwolinie) Pirożek Franciszek.

E. We władzach powiatowych:

Mianowani:

Graff Henryk — do odwołania starostą powiatowym w Radzyminie w VII st. sł. dnia 4.IX. 29 r.

prow. radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Glanowski Antoni — do odwołania starostą powiatowym w Skałacie w dotychczasowym VI st. sł. dnia 4.IX. 29 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Goliński Kazimierz — starostą powiatowym w Trembowli w dotychczasowym VI st. sł. dnia 4.IX. 29 r.

Winczewski Antoni — do odwołania radcą wojewódzkim w VI st. sł. w Starostwie powiatowem w Warszawie dnia 4.IX. 29 r.

Korniak Mateusz — do odwołania starostą powiatowym w Gostyniu w VII st. sł. dnia 4.IX. 29 r.

Stefanus Erazm — do odwołania referendarzem w VII st. sł. w Starostwie w Łomży. dnia 4.IX. 29 r.

Kaczorowski Józef — do odwołania starostą powiatowym w Garwolinie w VII st. sł. dnia 4.IX. 29 r.

Woyciechowski Karol — do odwołania starostą powiatowym w Kole w VII st. sł. dnia 4.IX. 29 r.

prow. asesor VII st. sł. w Rawie Maz. Ryś Franciszek—do odwołania referendarzem w dotychczasowym VII st. sł. dnia 6.IX. 29 r.

inspektor szkolny w VI st. sł. w Gostyninie Gancarczyk Bronisław — starostą powiatowym w Makowie Maz. w VI st. sł. dn. 11.IX. 29 r.

Rożałowski Leon — do odwołania starostą powiatowym w Sierpcu w VII st. sł. dnia 11.IX. 29 r.

referendarz VII st. sł. w Starostwie w Rybniku Biolik Franciszek — starostą powiatowym w Lublińcu w dotychczasowym VII st. sł. dnia 19.IX. 29 r.

Krupa Kazimierz — do odwołania referendarzem w VII st. sł. w Starostwie w Będzinie dnia 4.IX. 29 r.

Przeniesieni:

starosta powiatowy w VII st. sł. Kulpiński Robert—ze starostwa w Skałacie do starostwa w Kamionce Strumiłowej — dnia 4.IX. 29 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. Nazimek Bronisław — ze starostwa błońskiego w Grodzisku do starostwa w Brzozowie dnia 11.IX. 29 r.

prow. starosta powiatowy w VII st. sł. Przepałkowski Zygmunt — ze starostwa w Makowie Maz. do starostwa w Baranowiczach dnia 11.IX. 29 r.

referendarz VII st. sł. Wyżykowski Kazimierz — ze starostwa w Tarnowie do starostwa w Grybowie dnia 11.IX. 29 r.

referendarz VII st. sł. Holuka Jan—ze starostwa w Brzeżanach do starostwa w Mielcu dnia 14.IX. 29 r.

referendarz VII st. sł. Olejarczyk Franciszek — ze starostwa w Białej Podlaskiej do starostwa w Janowie Lubelskim dnia 27.IX. 29 r.

referendarz VII st. sł. Połys Władysław — ze starostwa w Borszczowie do starostwa w Brzeżanach dnia 27.IX. 29 r.

prow. referendarz w VII st. sł. Ryś Franciszek—ze starostwa w Makowie do starostwa w Ciechanowie dnia 27.IX. 29 r.

referendarz VII st. sł. Dr. Ościak Leon — ze starostwa w Janowie Lub. do starostwa w Białej Podlaskiej dnia 27.IX. 29 r.

Zwolniony ze służby:

prowizoryczny lekarz powiatowy w VII st. sł. w starostwie w Brześciu n/B. Dr. Romecki Bronisław — na własną prośbę dnia 30.IX. 29 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

pozostający w stanie nieczynnym lekarz powiatowy w VI st. sł. w Bydgoszczy Dr. Ziętak Władysław — na własną prośbę z dniem 30.IX 29 r.

lekarz powiatowy w VI st. sł. w starostwie w Siedlcach Dr. Zagota Antoni z dniem 30.IX 1929 r.

Przeniesieni w stan nieczynny uchwałą Rady Ministrów z dn. 23.IX 29 r.:

starosta powiatowy w VI st. sł. w Grajewie Baehr Marjan,

referendarz VIII st. sł. w starostwie we Włoszczowej Czipczar Jarosław.

Zmarł:

starosta powiatowy w VI st. sł. w Mielcu Pawlica Jan dnia 19.IX 29 r.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38.